

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 21.804 van 22 januari 2009
in de zaak RvV XII**

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 10 november 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 23 september 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 2 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen advocaat K. DASSEN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker kwam op 6 april 1999 als minderjarige toe op Belgisch grondgebied, vergezeld van zijn grootmoeder om zijn vader te vervoegen en diende op 21 april 1999 een asielaanvraag in.

1.2. Op 29 juni 2000 nam de gemachtigde van de minister een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 bis). Verzoekers dossier werd

gevoegd bij het dossier van zijn moeder, die ondertussen ook in België verbleef als kandidaat-vluchteling.

1.3. Na dringend beroep besliste de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 3 juli 2000 dat verder onderzoek noodzakelijk was.

1.4. Verzoekers moeder diende ten behoeve van haarzelf, haar dochter en verzoeker op 28 mei 2004 een aanvraag tot verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.5. Op 23 september 2008 verklaarde de gemachtigde van de minister de in punt 1.4 vermelde aanvraag ten aanzien van verzoeker ontvankelijk doch ongegrond. Verzoeker werd hiervan op 9 oktober 2008 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

Voor zover verzoeker een beroep indient tegen de *“mogelijke gevolgen en uitvoeringsbesluiten tot verwijdering die hiervan* (bedoeld wordt de bestreden beslissing) *het gevolg zouden kunnen zijn(...)”* acht de Raad het beroep onontvankelijk, aangezien een beroep niet kan worden ingesteld tegen beslissingen die op het moment waarop het beroep wordt ingesteld niet bestaan en niet zijn geïdentificeerd. (cfr. RVS, nr.84.768, 19 januari 2000).

3. Over de gegrondheid van het beroep.

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(...) De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende en tonen op zich niet aan waarom betrokkene een verblijfstitel zou moeten verkrijgen:

Als motivering voor het verkrijgen van een regularisatie van zijn verblijfstoestand roept betrokkene in dat hij geïntegreerd is in de maatschappij. Wat de scholing van betrokkene betreft, dit element vormt geen grond voor regularisatie daar hij niet langer schoolplichtig is. De scholing vond plaats (sic) in precair verblijf. Zijn opleiding in België was slechts een tijdelijke oplossing om zijn ontwikkeling zo normaal mogelijk te laten verlopen. Dit is echter een logisch gevolg van zijn verblijf in België gedurende geruime tijd. Het is normaal dat betrokkene getracht heeft zijn tijd in België zo goed mogelijk te benutten in afwachting van een beslissing in het kader van zijn asielaanvraag.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat hij op 19.07.2005 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot 6 maanden gevangenschap en een geldboete wegens smaad en weerspanning en dat hij op 13.02.2004 veroordeeld werd tot een werkstraf van 46 uren wegens diefstal, door middel van braak, inklimming en valse sleutels. Verder blijkt dat betrokkene verschillende malen werd veroordeeld door de Politie rechtbank te Antwerpen: op 17.09.2003 werd hij veroordeeld tot een geldboete met uitstel wegens intoxicatie aan het stuur, op 06.02.2004 werd hij veroordeeld tot een geldboete wegens openbare dronkenschap, op 20.12.2004 werd hij veroordeeld tot het verlies van het recht van sturen wegens dronkenschap aan het stuur en op 26.01.2005 werd hij opnieuw veroordeeld tot een geldboete wegens openbare dronkenschap en een inbreuk tegen het gemeentelijk reglement. Mede hierdoor kan hem geen gunstig regeling (sic) worden toegestaan. (...)”

3.2. In een enig middel voert verzoeker een schending aan *“van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”*.

Verderop in het middel verwijst verzoeker naar artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen waarbij hij uiteenzet wat deze wetsbepaling inhoudt.

3.3. In een weinig samenhangend betoog herhaalt verzoeker geregeld dat zijn regularisatie-aanvraag *“ongegrond”* werd bevonden omdat hij niet *“voldaan zou hebben aan de buitengewone omstandigheden zoals voorgeschreven in de vreemdelingenwet”*, terwijl hij beweert wel degelijk dergelijke omstandigheden te hebben ingeroepen, met name zijn langdurige asielprocedure en de verblijfssituatie van zijn gezinsleden. Terloops beweert verzoeker dat hem ten onrechte een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. Verzoeker poneert tevens meermaals dat hij zich niet kan verzoenen met de motivering van de bestreden beslissing. Hij merkt ook op dat de redelijke termijn om tot een beslissing te komen geschonden is. Tussendoor beschrijft verzoeker zijn persoonlijke situatie in België. Hij wijst op het feit dat hij zijn puberteit hier heeft *“meegemaakt in een zeer onzekere situatie waardoor dit een periode wat uit de hand is gelopen”*, tevens herinnert hij aan zijn scholing en opleiding, zijn kennis van het Nederlands, zijn voorbereiding op de arbeidsmarkt en zijn gezinsleven. Specifiek stelt hij dat *“over de regularisatie van zijn ouders niets wordt vermeld in de beslissing”*. Verzoeker plaatst deze gegevens tegenover zijn aanvaringen met justitie, waarover hij meegeeft dat deze veroordelingen voor dronkenschap betreffen in de periode tussen eind 2003 en begin 2005 en dat hij een moeilijke periode achter de rug heeft. Hij betreurt *“dat over zulke lange periode van verblijf alleen hiernaar verwezen wordt om tot een negatieve beslissing te komen”*. Verzoeker benadrukt dat hij zich herpakt heeft en dat er na 2005 niets meer gebeurd is. Hij vat vervolgens zijn kritiek samen door te stellen dat er een belangenafweging moet worden gemaakt en dat dit uit de beslissing moet blijken. Omdat dit niet het geval is, beweert verzoeker dat de in het middel aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur geschonden zijn.

3.4. In haar nota met opmerkingen benadrukt de verwerende partij dat zij in het kader van de toekenning van een verblijf op grond van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. Verweerder merkt op dat de vele strafbare feiten wel degelijk relevant zijn en dat in het kader van goed bestuur rekening moet gehouden worden met schendingen van openbare orde. Verweerder meent dat verzoeker zijn strafrechtelijk verleden minimaliseert en stelt dat het de primaire taak is van de overheid om de goede orde in het land te bewaren en dat de beweegredenen van een individu om herhaaldelijk strafbare feiten te plegen niet kunnen leiden tot een gunstmaatregel overeenkomstig artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder merkt verder op dat het laatste strafbare feit gepleegd door verzoeker dateert van 15 september 2006 en dat hij in augustus 2006 nog geverbaliseerd werd wegens slagen en verwondingen. Verweerder acht het nodig nog het volgende toe te voegen: *“Dat verzoeker die misdrijven normaliseert en zich kandidaat stelt om te genieten van een gunstmaatregel, hierbij zelfs verwijst naar zijn goede integratie, vervolgens de negatieve beslissing aanvecht, doet vragen rijzen of de ernst van de gepleegde feiten tot hem zijn doorgedrongen en of hij tot enig schuldbesef is gekomen.”* Verweerder vervolgt dat verzoeker niet op hetzelfde adres woont als zijn moeder en zus en niet aantoont dat er sprake is van een daadwerkelijk familie- en gezinsleven. Volgens verweerder kon de scholing van verzoeker evenmin beschouwd worden als een dienstig argument daar verzoeker niet langer schoolplichtig is en alleszins niet aantoont dat de preciaire opleiding die hij in België genoten heeft niet mogelijk is in het land van herkomst.

3.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De

Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.7. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.8. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

3.9. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de minister de buitengewone omstandigheden, die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen, bewezen acht, maar van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.10. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt, beschikt de bevoegde minister bij de beoordeling van de gronden om een verblijfsmachtiging toe te kennen op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet over een ruime appreciatiebevoegdheid. "Discretionaire" bevoegdheid mag evenwel geen synoniem zijn van willekeurig optreden. Voor de wettige uitoefening van de beoordelingsvrijheid is onder meer vereist dat zij is voorafgegaan door, en steunt op, een genoegzame afweging van de betrokken gegevens en van de relevante belangen die door de te nemen beslissing geraakt zullen worden. De motivering van een beslissing ten gronde in het kader van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet moet, om afdoende te zijn, van die afweging doen blijken (cf. RVS 4 juli 2003, nr. 121.316).

3.11. Blijkens het administratief dossier werd in de in punt 1.4. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf van 28 mei 2004 verwezen naar de situatie van de heer K.I. (vader van verzoeker): *"Bovendien is voor wat betreft de beide kinderen het verblijf van de vader in België geregulariseerd tot en met maart 2005."* Verder wijst de moeder van verzoeker erop dat hij vanaf 15 oktober 1999 gaan inwonen is bij haar en zijn zus en wordt gewezen op verzoekers scholing in het kunstsecundair onderwijs vanaf het schooljaar 2000-2001.

3.12. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de minister op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing over de volgende gegevens beschikt:

- de in punt 3.11. bedoelde gegevens;
- het feit dat verzoeker sedert 2005 overgestapt is naar het beroepsonderwijs;
- het feit dat verzoeker sedert 24 februari 2006 alleen gaan wonen is;
- het feit dat verzoekers vader sedert 9 november 2006 beschikt over de Belgische nationaliteit;

- de toekenning van een verblijfsvergunning voor onbeperkte duur aan verzoekers moeder en zus op 23 september 2008 op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet;
- veroordelingen door de politierechtbank:
 - 17 september 2003: veroordeling tot een geldboete met uitstel wegens intoxicatie aan het stuur;
 - 6 februari 2004: veroordeling tot een geldboete met uitstel wegens dronkenschap aan het stuur;
 - 20 december 2004: veroordeling tot een geldboete en het verlies van het recht van sturen wegens dronkenschap aan het stuur;
 - 26 januari 2005: veroordeling tot een geldboete wegens openbare dronkenschap en een inbreuk tegen het gemeentelijk reglement;
- veroordelingen door de correctionele rechtbank:
 - 13 februari 2004: veroordeling tot een werkstraf van 46 uren wegens diefstal, door middel van braak, inklimming en valse sleutels: het betreft het stelen van vier bakken leeggoed ter waarde van 14 euro;
 - 8 november 2006: veroordeling tot 6 maanden gevangenschap en een geldboete wegens smaad en weerspansheid voor feiten vastgesteld op 14 juli 2005.

3.13. De Raad merkt op dat verweerder in de bestreden beslissing de gegevens inzake verzoekers scholing en integratie en anderzijds verzoekers inbreuken op de openbare orde vermeldt, doch geen afweging maakt en duidelijk maakt waarom verzoekers inbreuken op de openbare orde doorwegen op zijn scholing en integratie. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder beide elementen afzonderlijk beoordeelt en tot de conclusie komt dat zij geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsvergunning.

3.14. De Raad acht het kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister verzoekers aangetoonde scholing afwijst, stellende dat deze plaatsvond in precair verblijf en stellende dat het normaal is dat hij zijn tijd in België zo goed mogelijk benut. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers asielpprocedure lopende is sedert 21 april 1999. Op de terechtzitting worden geen andere gegevens in dit verband verstrekt. De Belgische overheid ligt derhalve aan de grondslag van een “precair” verblijf van afgerond negen jaar en zes maanden van verzoeker op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing. Het feit dat verzoeker gedurende deze tijd scholing in de Nederlandse taal volgt alhoewel hij niet schoolplichtig is, wijst op een attitude die gericht is op integratie en het is kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister dit bestempelt als nuttig tijdverdrijf.

3.15. De Raad stelt vast verder vast dat in de motieven van de bestreden beslissing niets is opgenomen over de situatie van de overige leden van het gezin K. De beslissing waarbij aan verzoekers moeder en zus een verblijfsmachtiging van onbeperkte duur werd toegestaan, waarbij niet betwist wordt dat verzoeker met hen van 1999 tot 2006 heeft samengewoond, werd op dezelfde datum genomen als de bestreden beslissing en met dit gegeven diende de gemachtigde van de Minister ambtshalve rekening te houden. De beslissing waarbij aan de vader van verzoeker een verblijfsmachtiging werd toegestaan, was reeds geruime tijd genomen op het ogenblik dat verzoeker zijn aanvraag om verblijfsmachtiging indiende. Verzoeker verwees bovendien in zijn aanvraag uitdrukkelijk naar deze regularisatie. In de bestreden beslissing wordt hierover, zoals verzoeker terecht opmerkt, niets vermeld. In de nota met opmerkingen bespreekt de verwerende partij wel verzoekers gezinssituatie in het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) waarbij ze beweert dat *“verzoeker blijkt evenmin op hetzelfde adres te wonen als zijn moeder en zus en toont evenmin aan als zou er sprake zijn van een daadwerkelijk familie- en gezinsleven.”* Deze blote beweringen staan niet te lezen in de motivering van de bestreden beslissing en zijn bijgevolg niet dienstig. Er kan dus worden geconcludeerd

dat niet met alle relevante elementen rekening werd gehouden bij het treffen van de bestreden beslissing.

3.16. In de in punt 3.1. geciteerde bestreden beslissing worden 2 veroordelingen door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen en 4 veroordelingen door de Politierechtbank van Antwerpen opgesomd die dateren van de periode tussen september 2003 en juli 2005. De opsomming wordt besloten met de formule: *“Mede hierdoor kan hem geen gunstig regeling (sic) worden toegestaan.”* Uit de beslissing blijkt niet op welke wijze de opgesomde veroordelingen een eventuele gunstige regeling in de weg staan. In haar in punt 3.4. geciteerde nota met opmerkingen gaat de verwerende partij ertoe over de beslissing a posteriori te verantwoorden. Daargelaten de vraag of deze achteraf gegeven verantwoording een zodanige graad van vanzelfsprekendheid vertoont dat ze eigenlijk niet om een uitdrukkelijke verwoording vraagt en bijgevolg kan worden aangenomen, ook al is ze in de beslissing zelf niet tot uitdrukking gebracht, stelt de Raad vast dat verweerder voornamelijk het herhaaldelijk karakter van de gepleegde feiten significant vindt, doch geen aandacht besteedt aan de ernst van de gepleegde feiten en evenmin overgaat tot een afweging van de ernst van de gepleegde feiten en de periode waarin ze gepleegd werden met de elementen inzake integratie en scholing. Bovendien gaat de verwerende partij a posteriori motiveren wanneer ze stelt *“Wat betreft de aangehaalde verschoningsgrond wenst verweerder op te merken dat het laatste strafbare feit dateert van 15 september 2006 wegens slagen en verwondingen. Die criminele activiteiten gebeurden op 23-jarige leeftijd en dus op een moment dat hij ten volle verantwoordelijk kan gesteld worden voor de misdrijven.”* In de bestreden beslissing wordt niet verwezen naar strafbare feiten van 15 september 2006 en de verwerende partij kan er aldus niet dienstig naar verwijzen. De in een procedurestuk achteraf gegeven verantwoording kan het gebrek aan motivering van de beslissing zelf niet goed maken. Daar waar verweerder stelt, *“Dat verzoeker die misdrijven normaliseert (sic) en zich kandidaat stelt om te genieten van een gunstmaatregel, hierbij zelfs verwijst naar zijn goede integratie, vervolgens de negatieve beslissing aanvecht, doet vragen rijzen of de ernst van de gepleegde feiten tot hem zijn doorgedrongen en of hij tot enig schuldbesef is gekomen”*, blijkt dat verzoeker wegens zijn veroordelingen op geen enkel begrip mag rekenen van verweerder, en dat de afwezigheid van begrip, gelet op de gehanteerde woorden, klaarblijkelijk op een a priori en een algemeen normbesef gebaseerd is in plaats van op de vereiste beoordeling in concreto van de betrokken gegevens en belangen (RvS 4 juli 2003, nr. 121.316). De Raad acht het concluderend derhalve kennelijk onredelijk dat de opsomming van de veroordelingen *“mede”* aanleiding geeft tot het ongegrond verklaren van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf en acht het een schending van de motiveringsplicht doordat de bestreden beslissing geen belangenafweging maakt.

3.17. Gelet op wat in punten 3.14 tot en met 3.16 werd gesteld, is het enig middel gegrond voor wat betreft de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.

3.18. De verzoekende partij heeft een gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd tegen de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietig-verklaring, wordt derhalve zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van de minister van Migratie- en asielbeleid van 23 september 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari twee-duizend en negen door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA